

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Latinitate și ortodoxie

II

Este un adevăr incontestabil că în neamul nostru se cuprinde multă latinitate. În sânge, în limbă, în fire, nu importă. În limbă e mai vizibilă. (În spiritualitate în nici un caz nu, cum crede „Unirea”, pentru că din spiritualitatea noastră face parte esențială ortodoxia, a cărei prezență nu poate fi contestată). Avem în noi chiar atâta latinitate încât ne aflăm într'un mare pericol de-a ne pierde orice originalitate etnică, lăsându-ne ispitiți de acest fond de latinitate să împrumutăm fără încetare cuvinte și forme de viață dela unul din marile popoare latine.

Acest fapt incontestabil l-a văzut dl Sextil Pușcariu. Dacă a spus odată că latinitatea noastră constă în sânge, aceasta nu trebuie luată în sensul precis al cuvântului, căci în aceeași cuvântare dela Tg.-Muraș Dsa se îndoește dacă mai există rase pure în Europa și declară că neamul nostru s'a format nu dintr'un sânge, ci în urma unor influințe climatice și culturale cari au dezvoltat un mănunchiu de însușiri specifice („Dacă se poate discuta în ce măsură mai există rase pure în Europa bantuită de atâtea migrațiuni, nimeni nu se îndoește că în anumite regiuni, sub anumite influințe climatice și culturale, anumite neamuri au dezvoltat un mănunchi de însușiri, cari în combinația lor dau un anumit caracter etnic”).

Dl Sextil Pușcariu a văzut în genere latinitatea noastră. Și numai pentru a exprima mai pregnant ca un fapt accentuat, adânc, masiv, acest caracter al românismului, a spus că suntem prin sânge latini. Dsa a văzut caracterul latin al nostru, dar și pericolul ce ne paște de-a ni se toci, tocmai din această pricină, reliefurile de popor cu o remarcabilă originalitate. Anticipațiile triste ale acestui pericol le contemplăm de aproape un veac în aspectul jalnic și caraghios ce-l prezentăm în multe privințe ca popor ce trăiește din imitații. În fața acestei alunecări trebuie să punem un stăvilă. În locul izvoarelor străine trebuie să ne regăsim un izvor propriu. Și în ce altceva l-am găsi din ce avem propriu în cadrul popoarelor latine, decât în ortodoxie?

În zadar ne arată „Unirea” exemplul celorlalte popoare latine cari deși au aceeași formă de creștinism nu s'au confundat întreolaltă. Mai întâi noi avem ambiția etnică de-a înfățișa în cadrul latinității o notă mai remarcabilă de originalitate, decât celelalte popoare latine, între cari un nelatin foarte anevoie poate distinge deosebiri mai importante. Și noi suntem privilegiați de istorie cu puțința acestei originali-

tăți mai remarcabile, datorită ortodoxiei noastre.

Iar în al doilea rând soarta noastră în cazul când am adopta catolicismul, părăsind și ultimul izvor de inspirație etnică originală, nu s'ar putea compara nici pe departe cu aceea a celorlalte popoare latine. Acelea sunt popoare ce s'au dezvoltat culturalicește sincron, aflându-se totdeauna aproape la același nivel de cultură. Ele n'au avut lipsă să se imite, iar catolicismul ca depozit cultural a fost creat prin contribuția activă a fiecăruia și fiecare recunoaște în el o parte născută din ființa proprie. Noi însă ca unii ce suntem rămași, — rămași într'un anumit înțeles, în acela că socotim numai cultura altora de adevărată cultură, iar pe a noastră o lăpădam! — în urmă am adopta un catolicism dezvoltat până la epuizare numai de alții și deodată cu el, ne mai existând frâna ortodoxiei, cultura adiacentă și întreagă a unui din popoarele latine.

Adevărul acesta ne e confirmat de ceea ce vedem că s'a întâmplat până acum, chiar fără să fi abandonat ortodoxia: am devenit mai francezi ca spaniolii de pildă.

S'ar putea obiecta: Bine, așa va fi până ce ne vom fi însușit toată cultura actuală a unui popor latin. Dar pe urmă vom pași și noi în rând cu ele, creind o cultură proprie pe baza celei împrumutate și dezvoltând catolicismul mai departe într'o mlădiță culturală românească.

Speranța aceasta nu e decât o iluzie naivă. Mergând pe urmele unui popor latin — și nu pe o cale proprie — niciodată nu vom parveni să ne punem deplin la punct cu ce creiază el, decât în cazul unei degenerări culturale a lui — și atunci de ce să asimilăm o cultură ce duce la degenerare? Până ce noi asimilăm ultimile noutăți, el produce altele. Și apoi unde ar fi elementul sufleteș propriu cu care amestecând cultura unui popor latin să dăm o sinteză specifică, odată ce ne-am rupe de orice tradiție spirituală a noastră? Dealtfel unde s'a mai pomenit popor care să-și anuleze orice tradiție spirituală proprie, să-și desființeze temeliiile proprii ale dezvoltării sale culturale? O viață culturală ce-am începe-o cu totul din nou, fără temelii în trecut, e cu neputință. Dacă ar putea fi cugetată o asemenea cultură, ea s'ar întemeia propriu zis pe premisele din cari s'a dezvoltat cultura poporului dela care s'a făcut împrumutul, pe trecutul lui, pe experiențele lui, în cazul nostru: pe trecutul și pe experiențele poporului francez. Dar poți asimila deplin trecutul altuia, îl poți iubi cu transfigurarea

creatoare de cultură cu care îți iubesti trecutul tău? Poate rodi o cultură ce-a crescut din premise străine în spiritul poporului care a făcut împrumutul? Chiar dacă prin absurd ar rodi, aceste roade ar fi aproape egale cu acelea cari rodesc mai departe în spiritul poporului dela care s'a făcut împrumutul, întrucât o cultură împrumutată dacă se impune cu exclusivitate în sufletul împrumutător îl face pe acesta după chipul și asemănarea sufletului care a rodit acea cultură.

Ortodoxia ni se înfățișează, mai ales în urma experiențelor ultimului veac de aprigă imitație a Apusului, ca singurul factor susținător și creator de originalitate etnică în cadrul latinității.

Poporul român se bucură, datorită sintezei dintre latinitate și ortodoxie, de privilegiul unui popor dotat cu însușiri spirituale și cu o cultură unică, de un deosebit farmec.

Aceasta se vede și din aceea că tendințele moderne de-a subția pecetea ortodoxiei de pe latinitatea noastră, din limba noastră, din cultura noastră, amenință să alunge tot farmecul firii noastre. Ortodoxia reprezintă în firea noastră aburul mistic, senzația misterului. Dl Lucian Blaga distinge (Artă și Valoare, Gândirea, Ianuarie 1939) în fiecare conștiință umană, două moduri de-a „exista”: „existența eului gânditor în orizontul lumii date și existența ca mister într'un orizont de mistere”. (p. 31). Cu cât un om e mai animalic, mai preocupat de conservarea sa și de condițiile materiale ale conservării sale, predomină în el mai mult eul gânditor, rațional și s'ar putea zice și analitic și cu cât e mai „om”, se simte existând ca un mister într'o mare de mister. („Omul există desigur și în lumea dată și pentru autoconservare ca animalele, dar aceasta numai în măsura animalității sale; ca „om”, el există însă în orizontul misterelor și e înzestrat cu destinul ce se desprinde ca un corolar din acest mod, cu destinul de-a încerca revelarea misterelor”) (p. 33).

Fără a stăruia să pecetluim cu epitetele dlui Lucian Blaga cele două forme de existență, fără îndoielă că ele coexistă în fiecare om și anume în doză diferită. Dar doza acestor două se observă și la popoare: unele se simt mai mult trăind în mister, altele mai mult în categoriile „pozitive” ale realității. În firea românească ortodoxia reprezintă polul mistic al existenței, în vreme ce latinitatea polul pozitiv, practic, raționalist, al preciziunilor tăioase și reci.

Neamul nostru reprezintă existența de cel mai perfect echilibru bipolar, în vreme ce la toate celelalte neamuri echilibrul tenziunii e turburat în favorul unui sau altuia dintre acești doi poli. Numai „ra-

ționalismul” românesc nu e raționalism secular, siguranță netulburată în pașii rațiunii, ci alternare de siguranță în terenul de sub picioare și de fulgerătoare vedere că pașim pe valuri. Și numai „misticismul” românesc nu e val ce cutropește lumina minții și responsabilitatea conștiinței, ci privire trează, dar sfielnică în fața misterului. Armonia firii românești e un echilibru de fiecare clipă pe muchea tăioasă între prăpastia raționalistă și prăpastia mistică.

În graiul nostru avem de pildă pentru marea realitate a timpului nu numai termenul geometric și fizic, de măsurare a lungimii și a temperaturii, „timp”, cum e cazul la toate popoarele latine. Noi avem și cuvântul „vreme”, de trăire sufletească a timpului. Cuvintele „vreme”, „vremelnicie” n'au marginile înțelesului rețezate în mod precis și pozitiv, ci plutesc într'un abur, într'o atmosferă de înțelesuri, de sugestii producătoare de trăiri totale ale ființei noastre, nu numai de sensuri mințiale. Aceste cuvinte sunt ferestrele firii noastre spre orizontul de mistere. Prin ele respirăm curatul aer „de afară”, din dincolo de închisoarea pozitivă.

Am folosit numai un exemplu din domeniul lingvistic. N'am arătat cu pilde din ideile ortodoxiei însăși — comparate cu altele din catolicism — atmosfera de mister ce-o întreține ortodoxia în viața românească, singură capabilă de acest lucru.

Este sigur însă că o prea exclusivă răzîmăre a noastră pe împrumuturi dela popoarele latine și o lăsare în uitare a factorului ce ne deosebește în cadrul latinității, ar fi pentru noi un mare pericol.

Latinitatea este prin sine spirit pozitiv ca și catolicismul dealtfel. La noi acest caracter ar fi și mai accentuat, datorită faptului că noi întărindu-ne latinitatea prin împrumut, ceea ce împrumutăm nu are pentru noi și un conținut sufleteș, ci numai unul pozitiv. Noi, fără ortodoxie, am prezenta latinitatea cea mai goală de suflet.

Dar tema aceasta prea e vastă și bogată în sugestii pentru a putea fi tratată suficient de multumitor în cadrul unui restrâns articol. Ea ar merita o atențiune deosebit de stăruitoare. S'ar cuveni privită și din laturea cealaltă: la nici un popor ortodox, forma aceasta de creștinism nu dă o sinteză atât de interesantă și de fermecătoare ca la cel român, datorită latinității lui. Și la puține alte popoare ortodoxe, formează ortodoxia în atât de mare măsură un element absolut necesar pentru diferențierea lui, pentru salvarea originalității lui, ca la cel român. Încât trebuie să socotim ca o deosebită binecuvântare faptul că întrunim cele mai alese condiții pentru a crea o cultură de o originalitate bine reliefată. D. S.

Preotul și sănătatea poporului

Un alt motiv puternic

Chiar dacă nu toți oamenii își prețuiesc sănătatea pentru înalta și sfânta ei valoare creștină, totuși nu e om care să nu țină la sănătatea lui din toate puterile. Și asta cu atât mai mult atunci, când sănătatea e slăbită sau amenințată de boală. E doar la mijloc puternicul instinct de conservare care strigă în noi în fața primejdiilor.

E adevărat însă că omul până e sănătos, nu știe să-și prețuiască sănătatea și să-și o păstreze. Dimpotrivă el risipește această neprețuită avere fără nici o grijă. Își secătuesc puterile trupului cu păcătoase nepăsări, până ce bieții oameni cad doborâți de boale. E și aici cazul fiului risipitor din Evanghelie. Abia după ce omul a căzut la pat, se trezește din risipa vieții ca dintr-o beție cumplită. Și amenințat de perspectiva morții, chinuit de suferințele boalei, începe să regreta și să-și pângărească sănătatea pierdută.

Boala este un eveniment mare, nu numai pentru viața trupului, ci și pentru viața sufletului. Sănătatea ca și bogăția e o mare primejdie de pierzătoare amăgiri de sine. Sănătatea dă omului iluzii care îl fac mândru, ambițios și în-căpăținat. E starea în care ispita capătă putere și păcatul biruiește cu ușurință. E starea care depărtează ușor pe om de Dumnezeu și de oameni.

Iată paradoxul sănătății: de pe o parte ea trebuie apărută din toate puterile, întrucât fără ea trupul intră în descompunere și moarte, iar mântuirea n-o putem câștiga decât până suntem în acest trup. Deci sănătatea e un ajutor de mare preț în lupta mântuirii sufletului. Pe de altă parte am văzut că sănătatea e și o mare primejdie pentru mântuire, o continuă amenințare a căderii în păcate. Sănătatea e ca un cal năvălaș. Dacă nu-l ții strâns în frâu, cu mare atenție la orice pas, îndată te trânteste în noroiul tuturor păcatelor.

Astfel stând lucrurile, boala apare ca un corectiv minunat, ca un regulator necesar al vieții noastre sufletești. Boala înfrânăză firea și temperează pornirile ei păcătoase. Boala devine astfel un climat favorabil pentru suflet, eliberându-l pe încetul din cătușele patimilor. Boala apleacă pe om spre

pocăință, spre întoarcere la cele sufletești, la Tatăl ceresc, întrucât cum sărăcia l-a hotărât pe fiul cel risipitor să se întoarcă acasă.

Dar, iată, aici apare și paradoxul boalei. Pe de o parte ea e primejdioasă amenințând posibilitatea mântuirii, întrucât poate duce la moartea prea timpurie a trupului. Iar pe de altă parte boala cu suferințele ei, potolind focurile firii păcătoase, ajunge să fie cea mai bună școală a cunoașterii lui Dumnezeu, deodată cu cunoașterea propriei vremelnici și nevrednicii. Dacă nici boala nu poate trez în cineva o cât de mică licărire a veșniciei, atunci acela e cu totul pierdut.

Deci și sănătatea și boala își au valoarea lor înaltă în lupta supremă pentru mântuirea sufletului. Sunt două fronturi concentrice în lupta mântuirii din marginile trupului. În mijlocul lor, preotul trebuie să fie un adevărat ofițer, apostol și părinte în același timp. Toate trebuie să le folosească pentru mântuirea turmei sale, și vremea, de boală și vremea de sănătate. Și pentru că suntem la problema apărării sănătății poporului nostru neștiutur, trebuie să ne amintim că Domnul Isus sarea cu bucurie în ajutorul bolnavilor de tot felul. Așa-i cerea inima Lui plină de dragoste și milă.

Nimeni nu se întorcea dela Mântuitorul nevindecă, nemângăiat, neîntărit. Minunatele vindecări erau acelea cari mișcau inimile și le pregăteau pentru primirea dumnezeieștilor Lui învățături. Așa e omul, fapta îl mișcă și-l convinge mai mult decât vorbirea cea mai iscusită. Mai ales fapta dragostei mișcă inima. Iar dragostea nu-și găsește o împlinire de sine mai plăcută, mai folositoare altuia, ca grija pentru alinarea durerilor altora. Și nimic nu mișcă inima spre Dumnezeu și nu înduplecă voința spre o viață plăcută Lui, ca această a dragostei în fața suferinței. De aci vine puterea de propovăduire și convertire a Mântuitorului și a apostolilor Săi. Aci, în dragostea arzândă pentru mântuirea și binele enoriașilor noștri, trebuie să căutăm și noi preoții puterea de foc a propovăduirii Evangheliei și a convertirii sufletelor.

Dar cum spuneam, nicăiri ca în

alinarea și ușurarea unei dureri, nu lucrează dragostea cu mai multă putere de chemare la Hristos, la dragostea lui Dumnezeu. Cu nimic nu te poți apropia de un suflet și nu poți deschide o inimă așa, decât aplecându-te cu dragoste și mângăiere asupra unei dureri. Suferința desolidarizează pe om de lume, îl încercule și-l izolează într-un pustiu îngrozitor. Lumea rămâne departe indiferentă sau neputincioasă, aproape dușmană. Numai Dumnezeu poate intra în acest pustiu, ca o mângăiere, ca un soare nou dintr-o lume nouă, dacă omul îl cheamă sau dacă i-l duce cineva. Deci numai prin dragoste ne putem apropia de un suflet în suferință. Ah, ce binecuvântare e căldura dragostei pe ranele unei suferințe! Și ah, ce bucurie să poți ușura o suferință, să poți mângăia o durere!...

Și cine ca preotul e mai mult chemat să caute suferințele oamenilor și să le mângăie, să le ușureze cu căldura dragostei părintești, cu balsamul înțeles al rugăciunii și cu cuvântul ceresc al Evangheliei? Nicăiri ca lângă bolnavi nu-și poate exercita, cu mai mult folos de mântuire sufletească, marea lui misiune de preot, păstor și părinte. Boala și suferințele ei desfășurând pe om de lume și de amăgirile ei păcătoase, îl așază în fața veșniciei și-l lasă pradă marilor întrebări ale vieții. O adevărată spaimă cuprinde pe bietul om. Dă disperat din mâini să nu se înecă în apele veșniciei, și de multeori nu găsește nici un reazim, nici un sprijin. Pământul îl fuge de sub picioare. Spaima de neînțelegere îl terorizează. Se sbate ca un căzut între tâlharii îndoelilor sfâșietoare.

Ah, unde e Samaritanianul milostiv? Unde e preotul să-l ia în brațele dragostei, să-i lege ranele marilor îndoeli cu Adevărul cald al cuvântului evanghelic, să-i lumineze inima cu „Lumina lumii” și să-l ducă la picioarele lui Isus cel răstignit? Și întrucât ca Samaritanianul milostiv preotul să-i îngrijească mai întâi ranele truștii, să-i dea un sfat potrivit, ca astfel prin dragostea faptei samaritanene să deschidă inima bolnavului spre a primi pe Hristos. Grija samaritană pentru enoriași e o înaltă faptă a dragostei care apleacă inimile spre Dumnezeu. Este deci aici și o mare metodă pastorală care nu dă greș niciodată.

Că lucrul acesta e adevărat, se vede și de acolo că toate misiunile creștine

de azi, din mijlocul lumii păgâne, își încep lucrul de propovăduire a Evangheliei prin înființarea de dispensarii și prin ajutorul medical de tot felul dat indigenilor. Călugării și predicatorii misionari, înainte de a pleca în Africa sau în Asia pentru răspândirea Evangheliei, mai întâi fac serioase studii de medicină. Căci numai bolnavilor lecuți de ei pot să le predice Evanghelia cu succes. Și prin ei și altora. Dragostea și fapta samaritană moale și inimile cele mai împietrite, potolește pornirile cele mai sălbătice. Ajutând pe cineva să scape de o boală grea, înseamnă a-l scăpa dela moarte și a-i reda viața la care ține atât de mult săracul și bogatul. Or prin aceasta preotul, ca slujbaș și ucenic al Domnului Hristos, câștigă inima și dragostea oamenilor pentru Stăpânul lui în gradul cel mai înalt și mai puternic. În focul acestei iubiri se produc convertirile. Fapta samaritană a griji pentru bolnavi leagă inimile enoriașilor de preotul lor cu legăturile unei iubiri puternice. În felul acesta preotul, stăpânind sufletele, prin puterea dragostei, poate aduce cu ușurință la pocăință.

Iată cum calea faptei samaritanene e calea cea mai sigură care duce la inima oamenilor și o deschide pentru Hristos. Iată deci încă un motiv puternic pentru preoți de a sări cu toată dragostea în frontul cel nou al luptei pentru apărarea sănătății poporului nostru.

Calea faptei samaritanene de îngrijire a bolnavilor e o cale veche cât creștinismul. În vremile de demult Biserica avea organizat lucrul samaritan pe o scară întinsă. Fiecare mănăstire avea și la noi câte o „bolniță”. În care adăpostea și îngrijea bolnavii. Vremile noastre materialiste au cam influențat și lucrul Bisericii. Ce dureros e momentul din pilda cu Samaritanianul milostiv, când Mântuitorul ne spune că un „preot” și un „levit”, deci două fețe bisericești ale evreilor, au trecut fără grijă pe lângă cel plin de răni!...

Ah, cât ne mustră pilda aceasta! Oare nu vom auzi vetele atâtor suferinzi? Și nu vom alerga la ei?

Pr. Nicolae Vonica

De îndreptat. În Nr. 3 din a. c. al foli noastre, în articolul părintelui N. Vonica, este a se îndrepta titlul astfel: „Valoarea creștină a sănătății truștii”. — în loc de „sufletești”.

FOIȘOARA

Credință și faptă

(3) de Prot. Gh. Maior, profesor

Ne a dat-o cineva din afară? Ne-o dă preotul? Măestrul? Știința? Nu! Ea este în lăuntru nostru al fiecăruia dela zidirea noastră.

Și care e legătura ei cu fapta? Orice credință duce la faptă sau la fapte. Nu e faptă omenească care să nu fi luat ființă din credința corespunzătoare, din adâncul sufletului nostru, chiar și atunci când noi nici nu ne dăm seamă că acolo, în lăuntru nostru veghează o credință. Are dreptate sfântul apostol Iacob, când spune: „Arată-mi (de poți) credința ta fără fapte și eu îți arăt din faptele mele credința mea” (2, 18).

Cred, că sunt înțeles: eu nu vorbesc de credința pe care o spune cineva cu buzele; cu gura poți spune una, și în lăuntru tău e alta credință. Cea faptuitoare nu e cea rostită prin cuvinte, ci aceea care-ți pune în lucrare toate ale tale. Credința rostită depe buze, oricât de frumos ai spune-o, dacă nu e și în inimă și n-ți toți nervii tăi, e ca norii fără ploaie deasupra unui pământ însetat, e ca umbra ce se înfundă fără folos înaintea ta. E credință... teoretică, credință fără fapte și despre ea sfântul apostol Iacob spune: „Că precum trupul fără suflet e mort așa și credința

fără fapte moartă este” (2, 26). Și nu despre această credință am vorbit și vorbesc eu.

E ziua Invierii Domnului. Doi învățăcei, Luca și Cleopa, merg pe drumul ce duce dela Ierusalim la Iafa. Aveau o țarină în satul Emaus și voiau s-o lucreze a doua zi. Era spre seară. Și apusul soarelui, din față parcă la aduce undă de tristețe în suflet și sunt turburați de unele vesti și nedumeriri. Merg cu pas gândit, lăsând răgaz vorbeli și mai ales cântului. Deodată aud o agraie. Un „strein” îi ajunge din urmă și li se alătură zicând: „Ce sunt vorbele acestea, pe cari le schimbați unul cu altul? Dece sunteți triști?” Și-i povestesc toate câte s-au întâmplat cu Domnul nostru Isus Hristos în ultimele zile. Atunci le vorbește necunoscutul: „O nepricepuților și zăbavnici cu inima a crede toate câte au grăit prorocii”, și le tâlcuiește toate prorociile, ca să le dovedească, că „toate trebuia să le suferă Hristos și să intre într-o mărirea Sa”. Și au ajuns la locul unde din drumul mare se despărțea drumul ce duce la Emaus. Streinul vrea să meargă mai departe; cei doi însă îl roagă să rămână cu ei, că ceasul e târziu și ziua a înclinat spre seară, și noaptea nu e de-a merge la drum prin așa locuri. Și El a primit și a intrat cu ei în Emaus în casa unui țaran. Gazda i-a primit îndată după obiceiul locului cu pâine, un păhar de vin și poate un fagure de miere. La masă streinul ia pâinea o binecuvântă, o frânge și le împarte; binecuvântă și paharul... și „atunci li se deschide ochii și cunosc că

e Mântuitorul. Dar îndată Domnul se face nevăzut. După aceasta, cea dintâi liturghie făcută după Invierea Domnului, după această minunată împărtășire cu Domnul, triștea li se schimbă în bucurie, frica de umblare noaptea în curaj. «Oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și ne tâlcuia scripturile?» și în ceasul acela, ridicându-se dela masă s-au întors în Ierusalim să vestească, că au văzut pe Domnul.

Iată, care-i credința, care ne dă aripi ca ale vulturului. E credința care crește în noi sub adumbrirea harului dumnezeesc și al Sfintelor Scripturi, îmbiate prin mâna sfântă a Maicii noastre, a Bisericii, credința care ridică pe om la cer și coboară cerul pe pământ, care ne arată și ne face să aducem și să vedem „cer nou și pământ nou” (Apoc. 21, 1), care ne pune în legătură permanentă, neîncetată, neîntreruptă cu Dumnezeu, care ne spune să nu descurajăm niciodată, care ne oprește să facem fărădelegea, căci vom avea să dăm seamă până și de tot cuvântul deșert. E credința creștină, credința care mântuie și sfințește pe tot omul ce vine în lume, dacă voiește să facă poruncile ei, credința care a bucurat pe Luca și pe Cleopa, sare le-a alăturat pe Mântuitorul, care le-a dat curajul vieții.

Nici această credință nu ni se dă din afară, ci se află în lăuntru nostru ca un cărbune mare. Din afară, din cer, coboară numai flacăra și suflarea Duhului sfânt, care-l aprinde și așa luminează și întărește tot sufletul și toate lucrările lui. Dumnezeu

s'a descoperit pe Sine și voia Sa, ne-a arătat cum trebuie să fie credința noastră și cum să îndreptăm voința noastră — după sfânta voia Lui, și atunci vom putea face și din lumea aceasta un raiu, o împărăție a lui Dumnezeu.

Prin urmare ce e credința creștină? Puterea lăuntrică care-l face pe creștin să primească de adevărate toate câte Dumnezeu ni le-a descoperit deadeptul sau prin sfinții proroci și apostoli, deci prin aleșii Lui, îl face apoi să se boci de ele știind ce binefaceri li agonisește, și să le urmeze cu însuflețire în fiecare clipă a vieții sale, știind că dobândește fericire statornică, pace cu sine și cu toată lumea. Și fiindcă omul chiar și când știe, că are înaintea ochilor și în urechile sale cuvântul lui Dumnezeu, ușor poate greși și ră-tăci, i-a lăsat Biserica să-l arate pururea ce să creadă și ce să nu primească, pentru că îndată ce schimonosește cuvântul lui Dumnezeu, credința se schimonosește și ajunge și la fapte schimbate. Și religia creștină, în forma în care ne-a lăsat-o Mântuitorul și ne-a propovăduit-o sfinții apostoli, așa ne-au lăsat-o și cele șapte sfinte sinoade ecumenice și așa sfinții părinți până n zilele noastre, și e cea mai aleasă, cea mai sfântă, cea mai înălțătoare și mai binefăcătoare religie care a existat vreodată pe lume. Mai bună, mai presus de ea, nu mai poate apărea pe globul nostru.

Ce ne-ar da această credință? Ce a dat creștinilor celor dintâi și tuturor creștinilor adevărați de 2000 de ani încoace. Ar duce exact la aceleași fapte mari.

Pomenirea marei Regine Maria

In catedrala episcopală dela Curtea de Argeș s'a ținut parastasul de șase luni pentru odihna sufletului Reginei MARIA a Românilor, în prezența M. S. Regelui, a Marelui Voevod Mihai, a A. S. R. principesa Elisabeta, a consilierilor regali și a membrilor guvernului în frunte cu I. P. S. patriarh Miron, președintele consiliului de miniștri.

Poporul român, și în deosebi cel din Ardeal, își îndreaptă recunoscător și cucernic gândirea spre neuitata mare Regină a întregirii neamului între hotare firești și eterne, spre Suverana cea statornică și tare în credință... Amintirea Ei o purtăm peste veacuri în sufletele noastre.

Ziua de 24 Ianuar la Sibiu

Aniversarea de 80 de ani dela unirea Principatelor române prin alegerea Domnitorului Ioan Alexandru Cuza s'a prăznuit în cetatea Sibiului cu solemnitatea cuvenită.

În această zi, de Marți 24 Ianuar 1939, s'a săvârșit rugăciunea Doxologiei atât în sfințele biserici ale satelor noastre, cât și în catedrala din centrul mitropoliei Ardealului, reamintindu-se cu acest prilej credincioșilor însemnătatea actului național dela anul 1859, petrecut în epoca de renaștere bisericească pentru clerul și poporul nostru ardelean.

La ora 11 dim. s'a slujit Doxologia în catedrala mitropolitană. Slujba religioasă a oficiat-o P. S. Sa episcopul Vasile al Maramureșului, înconjurat de un sobor de preoți. Răspunsurile le-a dat corul Școalei Normale „A. Șaguna”, condus de p. profesor Gh. Șoima. Predica zilei a rostit-o p. prof. A. Nanu. După ieșirea din sf. biserică, dl general Gh. Oprescu a trecut în revistă compania de elevi ai școalei militare cu unitățile de străjeri, rostind cu această ocazie cuvântul talmăcitor al roștului serbării și elogiind pe iubitul nostru Suveran.

Școalele au prăznuit de asemenea istorica zi de 24 Ianuar în salele lor festive, unde domniile profesori și învățători au vorbit tinerimii despre memorabilul act al unirii Principatelor și despre patriotismul celor ce și-au înscris în istorie numele pe vecie.

O grozavă frică de moarte stăpânea pe vremea venirii Domnului. Lumea trozna din încheieturi. Milioanele de sclavi, de robi, înspăimântau lumea cu groază totală de nimiciri. Nu mai era siguranță, nu mai era încredere, nu mai era pace. Barbarii își rânjeau dinții sălbateci și marele imperiu roman, frumos la înfățișare, era ros de carii necredinței și lipsiți de ideal, n'avea ce-i mai încălzi și îmboldi la fapte mari. Atunci apare în lume cuvântul: „Pace, pacea mea dau vouă; nu cum dă lumea, dau vouă”; „iubiți și pe vrăjmașii voștri; cine vrea să fie mare, să fie tuturor slugă; în împărăția lui Dumnezeu mare e cel cu inimă nevinovată, ne roasă de gânduri de răzbunare și de nedreptate, ca a micilor copilași”, căci toți sunteți egali în fața lui Dumnezeu și frați între voi, și cei din urmă, dacă fac voia Lui vor fi întâi și cei dintâi depe pământ vor fi pe urmă; — păstrați-vă nepângărit sufletul vostru și tot așa și trupul vostru, ca pe-o biserică vie și însuflețită, în care să-i placă lui Dumnezeu a locui; întemeiați familiile sfinte, în care soția e egala soțului ca împreună să facă mai ușor voia lui Dumnezeu; ajutați-vă unii pe alții cu iubire; căci celce iubeste pe Dumnezeu începe prin a iubi pe fratele său și așa întemeiați pe pământ împărăția lui Dumnezeu, în care va porunci legea Lui și va dăinui pace, dreptate, iubire, bunăînțelegere, mulțumire, fericiere”. Și ca prin farmec, 12 pescari simpli, nel învățați, fără diplome, fără averi, fără armate, fără traistă, fără două rânduri de halne, chiar fără tolag, răbat lumea și lu-

La ora 4 d. a. s'a desfășurat, în teatru comunal, un festival, cu recitări și cântece, care au stârnit generală însuflețire în numeroasa asistență. Cuvântarea festivă a rostit-o dl prof. Gr. Someșan, care în vîlculori zugrăvește tineretului cum s'a muncit pentru înălțarea României Mici și cum noi, cei de astăzi, sântem datori să continuăm munca pentru clădirea solidă a României celei Mari. Festivalul s'a terminat cu intonarea Imnului regal.

Dela F. R. N.

M. Sa Regele a numit pe termin de 2 ani, ca secretari generali ai „Frontului Renașterii Naționale”, pe dnii: prof. N. Cornățeanu pentru agricultură și muncă, prof. Silviu Dragomir pentru intelectuali, prof. Victor Vălcovici pentru comerț și industrie.

Prin decret regal se modifică unele articole din regulamentul „F. R. N.”. Astfel art. 10: *Directoratul Frontului* se compune din 30 (în loc de 24) membri, dintre aceștia 10 reprezintă agricultura și munca manuală, 10 ocupațiile intelectuale, 10 comerțul și industria. Art. 11 se modifică astfel: *Consiliul Superior Național* se compune din 150 membri, câte 50 de fiecare din cele trei indeletniciri prevăzute de Constituție.

De asemeni au fost numiți, tot pe timp de doi ani, membrii Directoratului în număr de 22, și membrii Consiliului superior, în număr de 122, — cei mai de seamă bărbați ai vieții noastre publice.

Alți membri, ai Directoratului și ai Consiliului, vor fi numiți ulterior tot dintre personalitățile active și competente ale țării. Consilierii Regali sânt îndreptățiți a participa la toate ședințele Directoratului și ale Consiliului.

O jumătate de veac dela moartea episcopului Ioan Popasu se împlinesc în 17 Februar 1939. Biserica noastră, cler și popor, își aduce aminte cu profundă pietate de fostul vrednic protopop al Brașovului, apoi episcopul restaurator al eparhiei Caransebeșului. Fericitul întemeetor al acestei eparhii va fi comemorat după cuviință. Organul eparhial dela Caransebeș, „Foia Diecezană”, întemeiată de neuitatul mare vlădică, îi va consacra un număr festiv, conținând articole și note în legătură cu viața și înfăptuirile celui sârbătorit.

mea se lasă birulă și se începe împărăția lui Dumnezeu. Și s'a pornit șirul de fapte creștinești, mici și mari, dar nenumărate și toată groaza și tot răul și tot întunecul depe pământ s'a schimbat în lumină, în lumină din lumina lui Hristos, soarele dreptății. Și s'au văzut apoi eroi sfinți și s'au văzut fapte de sfinți. Să nu pomenesc decât de sf. mucenici, de sf. părinți, de un Atanasie cel Mare, de un Vasile cel Mare, de un Ioan Gură de Aur, de un Spiridon, de un Nicolae din Mira Lichiei și de câteva instituțiuni, cari n'au fost făcute de stat, nici de comitete cu directori și diurne, ci izvorâte din dragoste creștină jertfitoare cu discreție. În jumătatea întâi a secolului al patrulea găsim azile de copii orfani, leagăne de copii găsiți, azile de văduve, azile de bătrâni, azile de săraci, spitale, case gratuite în orașele mari pentru cel săraci, cari veniau siliți de nevol, și mănăstiri pentru reeducarea fetelor și a femeilor rătăcite (pierdute). Și toate funcționau admirabil și fără șgomot. Și era adevărată întrecere între bogați și săraci la săvârșirea astorfel de fapte. Și au venit apoi creațiile cele mari. Catedrale, cari stau în picioare și ne uimesc și azi după zece, chiar patruzeci de veacuri cum e sfânta Sofia din Constantinopol, care peste trei ani împlinesc 1400 de ani dela sfințire. Și ne-a creat toată cultura și toată civilizația cu care se fălesc albi. Căci nu vă miră faptul, că între toți oamenii, cei cari înseamnă ceva sunt albi și că toți albi sunt creștini? E legătură între credința creștină și faptele lor. (Urmează)

Probleme-Recensii-Comentarii

„Gândirea”, în primul număr din anul curent, al 18-lea an de existență, aduce studiul dlui prof. Nichifor Crainic despre Rainer Maria Rilke, poet religios. Opera acestui poet, expusă din punct de vedere al religiei, nu este de ajuns apreciată de critica germană, care „ignorează cu aceasta o latură însemnată și necesară în lămurirea concepției poetice a lui Rilke despre puterea divină”. Valoroasa publicație, în jurul căreia se grupează iscusite condee, care sporesc an de an, are în paginile dela sfârșit o notiță despre: „Scriitorii străini cari ne vizitează”, în timpul mai nou. Dl prof. N. Crainic constată, în această notiță, următoarele lucruri de luat în seamă:

„Ce caută acești scriitori la noi? Li aduce cumva curiozitatea de a cunoaște pe obscurii lor confrăți dela Dunăre sau setea de a lua contact cu viața noastră culturală? Absolut deloc. Ei coboară în România ca niște perfecți chinezi față de lucrurile, ce ne sânt scumpe nouă. Si ceea ce e mai interesant să știm, e că pleacă exact cum au venit, adică cu o masivă ignoranță în ce ne privește. Am stat de vorbă cu unii dintre ei. Nu-i interesează absolut nimic din literatura, din cultura și din arta noastră. Ei sunt convinși că sântem un biet popor primitiv, incapabil să creem ceva. Fiecare ne consideră o colonie bună pentru a-și desfăce aici marfa lor. Vin la noi cu orgoliul culturii lor și cu disprețul ignorant pentru tot ce sântem noi în realitate...”

Ce ne aduc în schimb? Ridicul de puțin. Câte-o conferință superficială, de locuri comune, pe care publicul nostru intelectual le cunoaște de mult din revistele, ziarele, cărțile țării respective. Li aplaudă frenetic din gentilețe sau din snobism, iar ei pleacă cu încântarea că ne-au descoperit America...

Eu cunosc mulți scriitori occidentali mari și de mijlocia măsură a celor cari ne-au vizitat. I-am experimentat și le cunosc bine mentalitatea. Cât despre comparația pe care o fac între ei și valorile noastre autohtone orice cunoscător îmi va da dreptate. N'avem nimic, dar absolut nimic de câștigat din asemenea vizite, din moment ce cultura noastră continuă să fie ignorată...”

Conferințe preoțești. — În 15 Decembrie 1938, în orașul Deva, s'a ținut conferința catihetică a preoției ortodoxe din protopopiatul Deva sub conducerea Păr. protopop Teofil Chiffa.

La ora 9 dimineața preoțimea ia parte la serviciul divin din impunătoarea biserică, în frunte cu șeful tractului. Urmează lecția practică a Pr. profesor Gheorghe Grama cu cl. IV Pr. de băieți, tratând I articol din Simbolul credinței.

La ora 11 a. m., în localul casinei române, se desvoltă celelalte puncte din program: Metodica Religiei, treptele psihologice după Nisipeanu, expunere făcută de Păr. prot. T. Chiffa.

Această lucrare aduce prețioase îndrumări și îndemnuri de muncă pentru preoțimea tractuală.

Darea de seamă, a Păr. Alexandru Văjdea, asupra cărții „Pentru educația religioasă a copiilor” de Teodor Geantă, institutor, arată superioritatea treptelor psihologice în predarea religiei.

Părintele Teofil Sima cetește darea de seamă asupra cărții „Educația morală și religioasă în școala românească” de prof. univ. G. Antonescu, stărind asupra principiilor pedagogice de care trebuie să țină seamă preotul în predarea religiei.

Urmează apoi discuție liberă, la care iau parte mai mulți preoți.

Conferința se încheie la ora 13:30, ear preoțimea trece în localul Crucea albă, unde se servește masa comună.

Cu această ocazie preoțimea tractului Deva ține să-și dovedească dragostea față de venerabilul preot Alimpu Oprea din Săcărâmbu (distins cu brău roșu) pentru munca depusă pe altarul sf. noastre

biserici și a neamului românesc, împlinind în toamna aceasta 50 ani de preoție.

Păr. Alimpu, emoționat mulțumeste colegilor pentru sentimentele ce i le-au arătat, rugând pe bunul Dumnezeu ca tuturor să le dăruiască puteri spre îndeplinirea datorilor totdeauna. Pr. A. Guga

— Preoțimea ort. rom. din protopresbiteratul Mediaș, s'a întrunit în conferință de toamnă, în orașul Mediaș, în ziua de 24 Nov. 1938. La ora 10 a. m. s'a făcut invocarea Duhului Sfânt, în sf. biserică, de către P. C. Sa I. Crăciun, protopop și părintele Dordea-Hașag, răspunsurile fiind date de către preoții din tract.

Dela sf. biserică preoțimea a trecut la sediul protopopesc. Aici părintele protopop prin o frumoasă cuvântare, în care arată cum trebuie să lupte preotul în parohie pentru a avea bune rezultate, declară ședința deschisă.

Păr. Ciora—Valea-Lungă citește lucrarea: „Mijloacele pentru cultivarea conștiinței preoțești din zilele noastre”. Recensia lucrării a făcut-o p. M. Maier, spunând între altele:

„Cred că cel dintâi și cel mai bun mijloc pentru preot de a se înarma cu răvnă în apostolatul său este de a redeschide izvoarele adânci de cucernicie și de viață spirituală care țâșnesc din fundul sufletului său.

„Primul din aceste izvoare e rugăciunea rostită cu toată răvnă și încordarea minții și a sufletului. Această rugăciune „să fie o necesitate sufletească”, cum bine a spus I. P. Sf. nostru mitropolit. Cât de mult și-ar spori puterea această rugăciune, când ar lua preotul obiceiul să se reculegă zilnic în Sfântul Altar înaintea chivotului ce cuprinde pe Hristos. Acela să ne fie locul de învioreare duhovnicească, acolo să alergăm — noi preoții — ca la o fântână de ape nesecate”.

Apoi Păr. V. Doroga—Țapu citește tema: „Sectele din România și pericolul pentru biserică și neam”. Atât lucrarea p. Ciora cât și a p. Doroga au fost declarate deplin reușite de către on. conferință.

Păr. Scutea sen.—Păucea a citit: „Reflexii asupra materialului de religie din cl. II, III, IV dela șc. prim. rurală, iar p. A. Băcilă—Curciu, asupra mat. de religie din cl. V, VI, VII, arătând părțile bune și rele din acele cărți.

După ce P. C. Sa I. Crăciun dă citire Ord. P. Ven. Cons. Arhiep. Sibiu Nr. 11,030, 11,256, 12,452/1938, conferința a votat următoarele deziderate:

1. Observarea strictă a repausului Duminical, cu aplicarea strictă a sancțiunilor prevăzute de lege.

2. Preoții să nu funcționeze în judecătorile comunale, iar desbaterile acestor judecătoria să nu se facă în Duminică și sărbători.

3. Modificarea legii administrative ca preoții rurali să aibă vot deliberativ în Consiliile comunale.

4. Înlocuirea primarilor eterodocși din comune pur ortodoxe sau de majoritate ortodoxă, precum și a acelor primari cari sunt certați cu morala.

5. Să se întocmească manuale de religie pentru școalele primare rurale.

6. Să se desființeze toate sectele ca păgubitoare statului și bisericii.

Apoi ședința este declarată închisă de către P. C. Sa I. Crăciun, printr'o scurtă rugăciune. — Cor.

Potopul timbrelor.. Din cercurile necăjite ale meseriașilor noștri ni se comunică: Avem toată simpatia (ce se cade) pentru instituția „Fondul Aviației”, care încassează timbre după sumedeniile de acte fel de fel. Acum mai vine, pe deasupra, și porunca impusă fiecărui negustor, cât de neînsemnat, să poarte registre timbrate, șnuruite, parafate și mai nu știu cum... E absurd să ceri dela săraci necăjiți astfel de cheltuieli, plus cunoștințe de contabilitate.

Nedumerire

Dl profesor Onisifor Ghibu a intrunit profesoria din Blaj la o consfătuire în cadrul căreia dsa a făcut mai multe propuneri în legătură cu înființarea pe lângă «Astra» a unei «Secțiuni pentru educarea națiunii române», respectiv pentru modificarea vechii «Secțiuni școlare» a «Astrei» în acest sens.

În decursul acestei consfătuiri un profesor din Blaj i-a pus dlui prof. O. Ghibu întrebarea de n'ar fi mai bine să se mute sediul «Astrei» la Cluj. Răspunzând la această întrebare, dl prof. O. Ghibu a găsit de bine să spună că a dus mai înainte o mare luptă pentru mutarea «Astrei» la Cluj și dacă s'ar fi realizat această idee, «Astra» ar fi avut azi altă viață.

Cu ce scop a spus dl Ghibu acest lucru? Pentru a exprima indirect o dorință a dsale care e nu numai trecută, ci și actuală?

Dacă acesta este scopul oftatului dela Blaj, să se știe că s'a produs înzadar. «Astra» nu se poate muta la Cluj decât cu prețul prăbușirii ei. De ce să desființăm o tradiție care și-a verificat și și verifică neîncetat puterea-i dătătoare de viață în activitatea «Astrei», pentru a încerca marea cu sarea?

Clujul nu s'a dovedit un mediu prielnic pentru viabilitatea «Astrei». Nu s'a activat prin nimic după război în cadrul activității desfășurate de «Astra» în toate părțile Ardealului.

Iar dacă ar vrea să se distingă, nimic nu-l împiedică să o facă și în situația actuală.

N. B. Dl prof. O. Ghibu a intrunit la o astfel de consfătuire și profesoria din Sibiu, în 27 Ianuarie 1939. Dar aici n'a mai îndrăznit să vorbească despre mutarea «Astrei» la Cluj. În Blaj însă știa că găsește aderență la un astfel de gând.

Dar tocmai modalitatea aceasta de-a ridica o astfel de problemă, condamnată inițiativa dela sine.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Marți dim. 24 Ianuarie a. c. la București spre a lua parte la recepția dela Palatul regal a membrilor ordinului Ferdinand, după care a mai rămas două zile în capitală pentru a rezolvi unele chestiuni bisericești pendente de Ministere; Vineri, 27 Ianuarie a. c. s'a reîntors la reședință.

Mănăstirea «Regina Maria» se va ridica, într-un pomenire a marelui Suveran, în munții Tarcăului, județul Neamț, unde Consiliul de miniștri a aprobat, prin un jurnal al său, trecerea folosinței unui teren de cinci hectare din poiana Crivaia dela ministerul agriculturii la ministerul cultelor, în scopul ridicării Mănăstirii «Regina Maria».

«Tribuna Basarabiei», care apare la Chișinău (abonamentul anual 400 lei), sub conducerea dlui Vasile C. Braiescu, luptă viguros în Basarabia, dela apariția sa, din 1924, înfruntând mari sacrificii pentru promovarea scrisului românesc, între Prut și Nistru. Numărul Tribunei Basarabiei, apărut la 26 Ianuarie 1939, în 14 pagini, cu numeroase clișee, comemorează pe marele fiu al țării, Mareșalul Averescu. Acelaș număr apreciază călduros operele strălucite, realizate în scurta domnie de șapte ani a Domnitorului Vodă Cuza. Ziarul dela Chișinău, reprezentând muncă, românism și cea mai cinstită propagandă națională în Basarabia, merită întreg sprijinul românilor de bine.

† **Pr. Nicolae Chicomban**, parohul bisericii «Sf. Treimi» din Brașov-Tocile, după scurtă suferință a încetat din viață, în 18 l. c., în etate de 62 ani, după o rod-

nică activitate pastorală timp de peste trei decenii. A păstorit mai întâi credincioșii parohiei bănețene Ghilad timp de un sfert de veac, apoi în 1935 s'a înapoiat în orașul său natal ocupând postul de conducător sufletesc al parohiei Brașov-Tocile. Venerabilul părinte, Nicolae Chicomban, distins cu brâu roșu, și-a îndeplinit ca adevărat preot, cu răvnă rară, îndatoririle sale bisericești, naționale și culturale. Osemintele sale au fost așezate spre odihnă veșnică, în 21 l. c., în cimitirul bisericii unde a slujit. Odihnească cu dreptii!

Act de mulțămire. Credincioșii din parohia ortodoxă română Blăjeni-Grosuri, protopopiatul Zarand, aduc pe această cale cele mai calde mulțămiri dlui Candin Ciocan, directorul liceului «Avram Iancu» din Brad și soției dsale dnei Iulia Ciocan pentru frumoasa donație a trei perdele de catifea făcute pentru sf. noastră biserică, — precum și dsoarei înv. Maria Ciocan pentru un tetrapod acoperitoarele tot din catifea. — În numele credincioșilor: Pr. Gh. C.

Pentru ceice refuză să lucreze Sâmbăta. Ministerul educației naționale a dat ordin circular către școlile secundare și a dispus ca toți elevii și toate elevele, — va să zică și școlările jidovească, — sănt obligați, fără considerare la religia lor, să execute programul de Sâmbătă al școlii. Ceice nu se vor supune, vor fi înlăturați din școlile statului.

În urma tratamentului de care se bucură — vorba vine — frații noștri români allători în Ungaria, care tot mai pătimește de boala maghiarizării forțate, — 40 de familii române din comuna Cenadul unguresc s'au adresat autorităților locale din Arad, cerând să fie colonizate în România, în ori care ținut al ei. Repatrierea cerută merită toată atențiunea conducătorilor țării noastre.

Cum se ajută familiile cu copii mulți? Organizația «Ajutorul național» din Cehoslovacia vine în ajutorul familiilor cehoslovace care au mai mult de 7 copii, între aceștia cel puțin trei sub 14 ani de vârstă. Familiile acestea sărace vor primi, în mod sistematic, ajutoare pentru a li se ușura grijile și traiul.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 29 Ianuarie 1939, va predica părintele M. Neagu; ear Luni (SS. Vasile, Grigorie și Ioan) va predica părintele protopop Em. Cioran.

CARTI ȘI REVISTE

În «Biblioteca învățătorilor», Editura revistei «Satul și Școala», Cluj, 1938, au apărut de curând: Nr. 9. Octavian Goga despre George Coșbuc, 48 pag. 10 lei; Nr. 10. Dr. Lucian Bologa despre Pedagogul Dr. Petru Șpan, 118 pag. 30 lei. — Se pot cere dela red. revistei «Satul și Școala», Cluj, strada Mărzescu 21, trimițându-se costul odată cu comanda.

N. 2—1939

(1) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Sâmbăta de sus răsăriteană, din protopopiatul Făgăraș, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola uzitată în parohie.
3. Sesiune parohială de 5 jugăre.

Cererele de concurs, cărora se va anexa încuviințarea specială de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc din Sibiu, se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc în termenul deschis.

Concurenții, cu înștiințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în biserică spre a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc al Făgărașului în înțelegere cu consiliul parohial respectiv. Făgăraș, la 2 Ianuarie 1939.

Pavel Borzea
protopop.

Nr. 62—1939

(6) 1—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. a doua Apoldul de sus, din protopopiatul Mercurea, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Locuință în natură.
3. 32 jug. cad. sesiune parohială, arător și fânaț.

4. Lei 500 anual pentru luminat.

5. Venitele stolare uzitate în parohie.

Cererele de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Mercurea, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie. Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Mercurea, 14 Ianuarie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român Mercurea, în înțelegere cu consiliul parohial

Vasile Oană
protopop.

Nr. 12/1939 parohial.

(5) 1—1

Publicațiune

Biserica ortod. română din Șeica-mare vinde în ziua de 8 Februarie 1939 ora 2 p. m. prin licitație publică verbală, 360 fire sămânțani, esență stejar.

Cei interesați pot constata calitatea primă a materialului lemnos de lucru la fața locului, în pădurea «Crânguri» din hotarul comunei Șeica-mare.

La licitație — ce se va ține la Oficiul parohial — se vor respecta condițiunile caetului de sarcini, care poate fi văzut zilnic la Oficiul parohial.

Șeica-mare, la 23 Ianuarie 1939.

Preot Chirion Marcu,
paroh.

Nr. 342/1938.

(62) 3—3

Concurs

La ordinul Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 11.679—1938, pentru întregirea parohiei de clasa III-a Idiciu, cu filia Cund, protopopiatul Târnava-mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială cu dependențe.
3. Sesiune parohială 27 jugăre arător și fânaț.
4. Stola obișnuită.

Cererele de concurs, cu toate documentele și cu încuviințarea specială a Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc, în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a se face cunoștuți parohienilor.

Dumbrăveni, la 1 Decembrie 1938.

Oficiul protopopesc ortodox român în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Dragolea
protopop.

(4) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a din Satu-Nou, protopopiatul Brașov, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima reproducere în Tel. Român.

Retribuțiile după acest post sunt:

1. Salar dela stat.
2. Stola uzitată conform regulamentului stabilit de adunarea protopopească pentru parohiile tractului Brașov, aprobat de V. Consiliu Arhiepiscopesc.
3. Sesiune parohială 8 jugăre fânață și 20 jugăre arător și fânață, hotărâte a se da din pământul comunei, prin ordinul Ministerului agriculturii și domeniilor, cu Nr. 99.724/1932.

4. Casă parohială, în stare puțin corespunzătoare, cu 3 odăi, fără alte dependențe.

5. Una ferdelă bucate dela fiecare familie și 1/2 ferdelă dela văduvi.

Cererele de concurs, însoțite de documentele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Brașovului, Piața Unirii 1, până la termenul fixat.

Concurenții vor binevoi a se prezenta în parohie, în o Duminecă sau sărbătoare, spre a fi ascultați și cunoscuți de enoriași.

Oficiul protopopesc.

Brașov, la 29 Decembrie 1938.

Dr. N. Stinghe
adm. protopresbiterial

Nr. 627/1938

(3) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Șona, din protopopiatul Oltul-Șercaia, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu dependențe.
3. Sesiunea parohială: 3 jugăre cad. fânaț.

4. Venitele stolare, stabilite de adunarea protopopească pentru întreg protopopiatul.

Cererele de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Oltul, în Șercaia jud. Făgăraș, în termenul arătat.

La cererile de concurs se va anexa și concesiunea dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Șercaia, la 9 Ianuarie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român Oltul

în înțelegere cu consiliul parohial.

Gheorghe Ivașcu
adm. protopopesc

Ad. Nr. 778/1938 prot.

(3) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei de clasa I a Petroșani II, protopopiatul Jiu, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele aferente acestui post sunt:

1. Salarul — întregire dela stat.
2. Venitele stolare obișnuite și nerăscumpărate, sau benevole, — conform hotărârilor consiliului parohial din sesiunea 1938 și aprobată de adunarea parohială din 6 Noemvrie 1938.
3. Locuință și încălzire gratuită, — potrivit aceluiași hotărâri.

Pe lângă documentele prevăzute de regulament și ordonanțele în vigoare concurenții vor anexa și o declarațiune, cu forme legale, în care se obligă să observe întru toate hotărârile cuprinse în punctele 2. și 3. ale prezentului concurs, de care pot lua cunoștință fie la P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc, fie la oficiile: parohial Petroșani și protopopesc Jiu.

Vor fi preferiți reflectanții cari știu bine muzica.

Concurenții vor înainta cererile și documentele cuvenite oficiului protopopesc ortodox român Jiu, — în termenul indicat, și după aceea — cu apropierea prealabilă a protopopului — se vor putea prezenta în parohie pentru a cânta, predica, eventual a sluji și a face cunoștință cu credincioșii alegători.

Petroșani, 22 Decembrie 1938.

Ion Duma
protopop

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte

ediție nouă primenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale

ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100—
De vânzare la Librăria Arhidiecezană Sibiu